

14th International Architecture Exhibition

Fundamentals

Fundamentals will be a biennale about architecture, not architects. After several biennales dedicated to the celebration of the contemporary, Fundamentals will focus on histories – on the inevitable elements of all architecture used by any architect, anywhere, anytime (the door, the floor, the ceiling etc.) and on the evolution of national architectures in the last 100 years. In three complementary manifestations – taking place in the Central Pavilion, the Arsenale, and the National Pavilions – this retrospective will generate a fresh understanding of the richness of architecture’s fundamental repertoire, apparently so exhausted today.

In 1914, it made sense to talk about a “Chinese” architecture, a “Swiss” architecture, an “Indian” architecture. One hundred years later, under the influence of wars, diverse political regimes, different states of development, national and international architectural movements, individual talents, friendships, random personal trajectories and technological developments,

architectures that were once specific and local have become interchangeable and global. National identity has seemingly been sacrificed to modernity.

Having the decisive advantage of starting work a year earlier than the Biennale’s typical schedule, we hope to use this extra time to introduce a degree of coordination and coherence among the National Pavilions. Ideally, we would want the represented countries to engage a single theme – *Absorbing Modernity: 1914-2014* – and to show, each in their own way, the process of the erasure of national characteristics in favour of the almost universal adoption of a single modern language in a single repertoire of typologies.

The First World War – the beginning of modern globalization – serves a starting point for the range of narratives. The transition to what seems like a universal architectural language is a more complex process than we typically recognize, involving significant encounters between cultures, technical inventions

and imperceptible ways of remaining “national.” In a time of ubiquitous google research and the flattening of cultural memory, it is crucial for the future of architecture to resurrect and expose these narratives.

By telling the history of the last 100 years cumulatively, these exhibitions in the National Pavilions will generate a global overview of architecture’s evolution into a single, modern aesthetic, and at the same time uncover within globalization the survival of unique national features and mentalities that continue to exist and flourish even as international collaboration and exchange intensify...

Fundamenty to biennale na temat architektury, nie architektów. Po kilku kolejnych edycjach poświęconych celebrowaniu współczesności, ta skoncentruje się na historii – nieodłącznych elementach każdej architektury, wykorzystywanych przez wszystkich architektów, wszędzie i w każdym czasie (jak drzwi, podłoga, sufit, itp.), a także na przemianach narodowych architektur w ciągu ostatnich 100 lat. Składająca się z trzech uzupełniających się prezentacji — w Pawilonie Głównym, Arsenale oraz w pawilonach narodowych — ta swego rodzaju retrospektywa pomoże zyskać świeże spojrzenie na bogactwo repertuaru podstawowych elementów architektury, który dziś zdaje się być już wyczerpany.

W 1914 roku mówienie o architekturze Chin, architekturze Szwajcarii czy Indii miało jeszcze sens. Sto lat później, pod wpływem wojen, powstania rozmaitych reżimów politycznych, rozwoju narodowych i międzynarodowych nurtów architektonicznych, indywidualnych talentów, przyjaźni, losów poszczególnych jednostek oraz rozwoju technologicznego, architektura mająca niegdyś swój specyficzny i lokalny charakter stała się wymienna i globalna. Tożsamość narodowa ustąpiła pozornie nowoczesności.

Ponieważ dane mi było rozpocząć pracę na rok przed planowanym rozpoczęciem Biennale, mam nadzieję, że ten dodatkowy czas pozwoli na wprowadzenie pewnego stopnia koordynacji i spójności w pawilonach narodowych. Chciałbym, aby reprezentowane kraje przyjęły jeden wspólny temat — *Absorbing Modernity:1914–2014* — i ukazały, każdy na swój własny sposób, proces zacierania się w architekturze cech narodowych na rzecz uniwersalnego nowoczesnego języka posługującego się określonym repertuarem form.

I wojna światowa, dająca początek erze współczesnej globalizacji, posłuży jako punkt wyjścia dla wielu z tych narracji. Przejście do tego, co wydaje się być rodzajem uniwersalnego języka architektury jest procesem znacznie bardziej skomplikowanym niż zwykliśmy uznawać, a uwikłane są weń znaczące spotkania kultur, wynalazki techniczne i trudno uchwytnie starania, by pozostać „narodowym”. W czasach wszechobecnej wyszukiwarki Google i spłaszczenia pamięci kulturowej, kluczowym dla przyszłości architektury jest wskrzeszenie i wyeksponowanie tych narracji.

Poprzez wspólne opowiedzenie historii ostatnich 100 lat, wystawy w pawilonach narodowych pozwolą uzyskać globalny obraz ewolucji architektury w stronę uniwersalnej nowoczesnej estetyki, a jednocześnie ukazać unikalne mentalności narodowe, które nieprzerwanie istnieją i ewoluują pomimo nasilającej się międzynarodowej współpracy i wymiany.

Rem Koolhaas